

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu & SOŠPg Liberec Jeronýmova

Zpátky do ústavu!

Úvodní slovo

Bylo léto, byly prázdniny...

Byl poslední červen, školní rej, poslední rej, to slávy čas!

Konečně jsme se všichni dočkali, rozloučili se a vystarovali na prázdniny. Kamkoli, s kýmkoli, jen pryč, ven, odsud.

A už jsme tu zase, uběhlo to jako voda a můžeme jenom vzpomínat a já vzpomínám. Minulé prázdniny nás doma překvapila velká voda. Právě jsme se vrátili zrána celí zmačkaní a rozespálí od moře, těšili se na svou postel, ale malé moře nás pozdravilo doma ve sklepě i v garáži. A tak jsem s obavami očekávala letošní překvapení.

A ono se dostavilo, ne nadarmo se říká: „Kdo si počká, ten se dočká.“

Letos nás ale mile překvapilo, překvapení jedno. Bylo milé, příjemné a srdečné, až dojemné a snad upřímné, nečekané, jak už si tak překvapení bývají, barevné a hlavně papírové! A to už se dneska je tak nevidí! Ve schránce se nám jednoho pošmourného deštivého srpnového rána objevila „čumkarta“, lístek, prostě krásná pohlednice. Rukou psaná! Byl to pozdrav od studentky, která si na mě vzpomněla až v Indonésii a neváhala a vlastní rukou napsala perem či propiskou milý pozdrav. Ve větách a česky! Bez chyby a chytře! To je ale dneska mládež! Povzdechla jsem si a pyšně pohled ukazovala celé rodině, všem přátelům a sousedům, prostě všem. A pak že ti mladí zapomínají psát!

A tak vám všem přeji, aby v tomto školním roce nečekala na vás žádná velká voda, ale jenom samé upřímné „čumkarty.“

Ž.H.

Obsah

Novinky

Rozhovor...

Kultura

Cestování

Nedělní chvilka poesie

Filmy

01101010

Sport

Kulturní vložka

Jste tvůrčí typ?

Srší z vás charisma?

Umíte stát na hlavě?

Uvažujete nad zásadní změnou ve svém životě?

Chtěli byste se seznámit?

Tak s tím vám nepomůžeme, ale své schopnosti můžete uplatnit při práci na školním časopise.

Webmasteři, redaktoři, korektoři a grafici necht' se hlásí
na jegecko@gmail.com

Návštěvou u zvířátek

V pátek šestnáctého září šla většina dětí a studentů normálně do školy jako každý den, ovšem kromě sekundy. Ta se až ve tři čtvrtě na devět ráno sešla před libereckou zoologickou zahradou, aby mohla vstoupit jejími branami dovnitř.

Pan profesor Holý vybral peníze na vstupné, zkontroloval počet účastníků, a mohlo se vyrazit. Ještě před příchodem do ZOO se samozřejmě stihlo udělat už několik fotek asi pěti moderními fotoaparáty - vsaďte se, že na konci zoologické zahrady bude v každém fotoaparátu nejméně sto fotek.

Hned za vstupem nás uvítal muž v zelené vestě s logem ZOO a začal nám rozdávat pracovní listy. Pokračoval přednáškou a my jsme vykročili směrem k informační ceduli a toaletám. Vtipně nás poučil o čichu zvířat a značkování teritoria. Také odbočil k tomu, proč dali ceduli s ponaučením o zvířecím čichu blízko k toaletám.

„Čím výše je značkovací pach, tím více si zvířata myslí, že je útočník silnější. Vezměte si například takovou surikatu. Některé z nich to dělají opravdu rafinovaně: stoupnou si na přední packy do stojky a pak teprve místo označují. Značka je výš, než bychom mohli čekat a na surikatu si netroufne skoro žádný silnější jedinec.“

Rozesmátí jsme se vydali dál, k ohradám vlka hřivnatého.

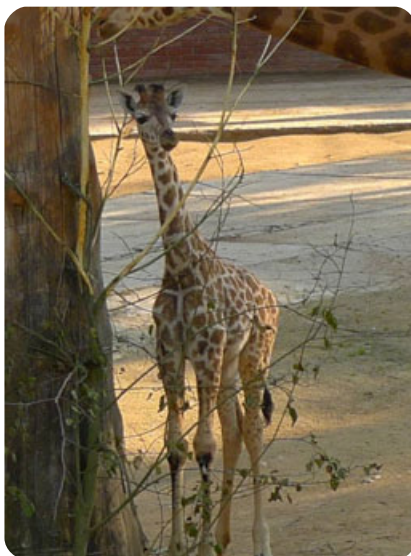
Samec – tedy vlk, přešlapoval sem a tam podél plotu a jen

občas se zastavil, zaposlouchal se a znovu se rozešel.

Samice oproti tomu ležela skulená do klubička vedle pařezu a viditelně oddychovala.

„Toto je jediná psovitá šelma, kterou tu zatím máme,“ prozradil nám pan průvodce.

Od vlků jsme se přesunuli

do chatičky plné vycpaných tvorů, kůží a jiných zajímavých předmětů. Vidět byli vycpaní skunci, lasičky, zpěvní ptáci, trn z dikobraza, kůže bílého tygra a zebry, vypadlý zub, přesněji stolička, jejich dosavadní sloní samice. Zub bychom mohli přirovnat k zarovnanému dosti těžkému kameni - věřte, takový zub mít v puse, budete tahat hlavu po zemi – nebo tam byla také hadí kůže, koňské kopyto, lebky krav, prasat, tygra, sloní kel – velmi těžký – či vycpaný krokodýl a varan. To vše se vešlo do jedné místnosti.

Všichni jsme si s velkým obdivem a zvědavostí prohlíželi unikátní kousky a pomalu postupovali zase ven, tentokrát k ohradě s lamami a roztomilými poníky.

Přes ohradu se natahovala spousta rukou, jen aby se konečky prstů dotkly sametové srsti poníků a jejich zacuchaných hřív.

Po ponících následovala zastávka u pižmoňů grónských, u takinů čínských, nial nížinných a dostali jsme se i k oblíbeným zebraům a žirafám.

Delší chvíli jsme pozorovali hlavně mláďata, jak pracně ožvykují listy stromů a přitom jim z pusy sem tam ukápně slina. Koule těma svýma roztomilýma očima z listu na list a odvážně se pouštějí do jídla.

U starší slonice nám pan průvodce prozradil, že by chtěli vystavět nový sloninec, ale bohužel na to zatím nejsou peníze, tak musí vydržet bez něj. Také nám prozradil, jaké jsou nejoblíbenější hry slonů a jak nejlépe je zabavit.

Po krásné ukázce býložravců musí být i ukázka masožravců, což v tomto případě znamenalo kočkovité šelmy.

Krásný irbis líně ležel na výklenku zdi a jeho mláďata si spolu hbitě hrála. Levhart čínský se naproti tomu zase proměňoval podél skla a rys karpatský jen sledoval svá mláďata, jak se honí mezi stromky.

Panda červená sice není masožravec, i tak ale pobíhala kolem svého domečku a všichni jsme si velice rádi vyslechli historku o tom, jak utekla ze ZOO až na venkovní ulici.

Seběhli jsme kopeček dolů a stanuli jsme mezi dvěma možnostmi – surikaty, nebo lachtani? Co dřív?

Novinky

Protože všichni hlasovali spíše pro surikaty, než pro lachtany, šli jsme se nejprve kouknout právě na ty roztomilé malé savce.

Neustále cukaly hlavičkami na jednu i druhou stranu, stavěly se na špičky a potom si zase sedaly, a všechny své pohyby prováděly s neuvěřitelnou roztomilostí.

Po dlouhém obdivování malých tvorečků jsme se nahrnuli ke sklu bazénu pro lachtany

a kochali se jimi samotnými. Dva lachtani si vesele hráli a pošťuchovali se, zatímco další tři jen líně pluli s čumáky nad hladinou a odfrkovali vodu.

Nakonec přišel ten nejlepší okamžik. Všichni si prohlíželi tygří samice a tygra rozvaleného po celém svém odpočívadle, jak spokojeně oddechuje a rozhodně si užívá luxusní pobyt.

Rozloučili jsme se i s tučňáky, a jelikož nás tlačil čas,

museli jsme se vydat do školy.

I tak to ale byl pěkný zážitek rovnou s odbornou přednáškou.

Takže až se budete chtít učit biologii zábavněji, navštivte ZOO i s průvodcem, doporučuji.

Zuzka Morávková

foto: Barbora Hrabáková

Zde může být váš
článek.

jegecko@gmail.com

Názory profesorů na ročníkové práce

Ročníkové práce se řeší rok co rok. Co si o nich vlastně myslí naši profesori?

Jaký máte názor na ročníkové práce studentů třetího ročníku? Mají vůbec smysl?

„Je to určitě téma pro širší diskusi. Ale takhle alespoň stručně bych chtěla vyjádřit určité obavy o smysl prací v té podobě, v jaké jsou. Všichni víme, jak často studenti pouze kopírují texty z internetu, což jim nakonec zabere jeden víkend, než aby ta práce skutečně vznikala celý třetí ročník. Ale myšlenka, že se mají naučit odborně pracovat s textem, samostatně ho tvořit, na konci práce ji kultivovaně představit a obhájit svá stanoviska, tak ta je úplně v pořádku. Možná by se tyhle věci měly učit už v rámci češtiny, jak se vyjadřovat, jak psát, a taky v rámci informatiky, jak psát odborné poznámky a podobně.“ (Ž. Horanová)

„Měli by to učit češtináři v rámci češtiny, a informatici v rámci informatiky, v téhle podobě bychom ročníkové práce zrušili. Na druhé straně je určitě pozitivní, že studenti prokáží dříve než u maturitní zkoušky schopnost se samostatně a kultivovaně vyjadřovat. Je to pro ně první taková významná zkušenost.“ (za chemii G. Votavová, A. Havlíková, M. Kalenský)

„V cizím jazyce je to ale výjimečná příležitost, jak pracovat v takové míře s jazykem, během celého studia - a dokonce ani při maturitě student nikdy tolik textu nevypotí.“ (za francouzštinu J. Flégl)

„Závěrečné obhajoby před publikem jsou určitě pozitivní věc. Propojit prezentaci se slovem, kultivovaně se vyjadřovat a působit celkově dobře, to je taky potřeba se učit.“ (za češtinu D. Jadrná)

„Celkově je ta práce smysluplná, protože se studenti naučí psát odbornou práci, což budou potřebovat dál na vysokých školách. Ale jednotlivá úroveň napříč spektrem předmětů se výrazně liší.“ (za biologii K. Hornová)

„Smysl to určitě má, ale myslím si, že by to měla být práce v rámci jednoho předmětu, např. informatiky, kde by se studenti učili, třeba právě celý třetí ročník, jak takovou práci psát z formálního hlediska, co všechno k tomu patří, i známka pak by byla právě z tohoto předmětu. Myslím si, že hlavním cílem těchto prací dnes je naučit studenty psát odbornou práci.“ (za angličtinu E. Píšová)

„Z předmětu tělesná výchova byly ročníkové práce zrušeny, což si myslím, že je velká škoda, protože při tvorbě těchto prací mohli studenti vyjít ze svých praktických zkušeností,

které nasbírali v průběhu aktivní činnosti.“ (za kabinet TV Gräfová)

„Ročníkové práce nás v letošním roce velmi potěšily, a to jak poměrně vysokým počtem (12 prací), tak i převážně vysokou kvalitou. Práce na téma „Amatérská meteostanice“ a „Sluneční soustava“ zaujaly jak kvalitou zpracování textů, tak praktickým výstupem.

Další práce (Matematika v pokeru, Didaktické hry v matematice, Fraktály, Holografie, Textilie a elektromagnetické stínění) byly také po všech stránkách zdařilé a tématicky velmi zajímavé. U některých prací byla buď velmi kvalitně provedena praktická část, provázená bohužel nedostatky v doprovodném textu (Teslův transformátor, Foucaultovo kyvadlo) nebo naopak práce samotná měla velký rozsah a celkem kvalitní formální stránku, byla ovšem provázena slabším praktickým výstupem (Lasery a jejich využití, Atmosférická elektřina, Kvantová fyzika). Pro letošní rok jsme tedy spokojeni. A pro léta příští? Zůstane-li počet prací, tématická poutavost a kvalita zpracování praktické části zachována a podaří-li se ještě o malinko lépe pojmout formální stránku a úpravu doprovodného textu, budou dané práce působit potěšením jak vyučujícím, tak jejich autorům i případným čtenářům.“ (za komisi matematiky, fyziky M. Kučera)

Kam vyrazit?

Jednodenní festival WTF?!

15. října 2011, 15:00 – 02:00
Malé divadlo

Pět představení, která v minulé sezóně nejvíce přitahovala mladé lidi, jeden den! Všechna pod taktovkou naší nejmladší herecké generace, navíc prokáná vernisážemi, cirkusovou show..

Vstupné:

Celodenní vstupné: 250,-

Jednotlivá představení: 80,-

Představení Pipinky z Plakátu: 60,-

Představení Plyšové porno: Zdarma

Program:

15:00 hod - PIPINKY Z PLAKÁTU
Divoká metrosexuální jízda ze života jednoho boybandu.

17:00 hod - GOOGLING AND
FUCKING

Digitální gameska pro generaci youtube!

19:30 hod - PŘÍSNĚ TAJNÉ: HRUBÁ
NEMRAVNOST aneb jak Alan zachránil svět a narostly mu kozy.

22:00 hod - SVĚT PODLE FAGI

Brno - Divadlo DNO a komixová postava FAGI.

Kabaret, improvizace, písně, humor, zběsilost i v srdci.

23:30 hod - PLYŠOVÉ PORNO Mi-
chal Dalecký

Porno show na pozadí milostných etud.

STO ZVÍŘAT & POLEMIC

12. října, 19:30

Lidové sady

S KAmarády vyražte na libereckou zastávku cesty dvojky SKApel SKAmarádění tour!
Vstupné: 190,-; 230,- na místě

PSH + RAPTOR 14

7. října, 20:30 - 23:30

Klub Vlak (Harcovské koleje)

Vystoupení nejznámější české rapové skupiny Peneři strýčka Homeboye spojené s křestem nového alba Raptor 14 – Ještě du do Ještědu.

Vstupné: 190,-; 220,- na místě

FROZENFEST

1. října, 15:00

Lidové sady, Zahrada

Teplý bratr legendárního zimního festivalu – vystoupí Těla, Zákal, Exil 51, J4F a další.

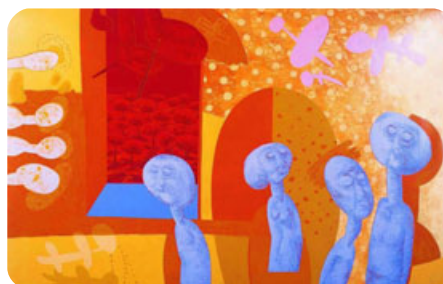
Vstupné: 90,-

IVO KŘEN – CARPE DIEM

22. září – 11. prosince 2011

Oblastní galerie Liberec

Výstava barvami poblázněných linorytů s duchem přírody.

Nejen Liberec centrem dění!

Ve Vlaku je tohle, ve Vlaku je tamhleto, jdeme do Zanzu, jdeme do Áčka, ... A co my, dojíždějící? Uznávám, Liberec je krajské město, žije zde více obyvatel, většina ze školy. Ale! Nejen v Liberci se pořádají super akce. Nejen v Liberci jsou fajn podniky. A tak jsem se rozhodla každý měsíc vám trochu přiblížit kulturu hned vedle. V Jablonci nad Nisou.

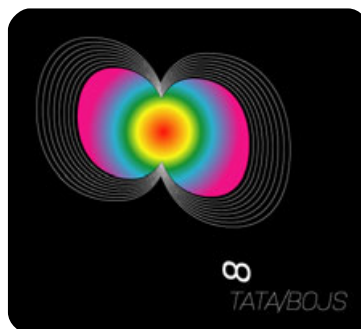
IRSKÁ TANCOVAČKA

22. říjen, 20:00

Eurocentrum

Již tradiční večer pro všechny milovníky irských tanců.

Vstupné: 120,-

TATA BOJS

14. října, 20:00

Eurocentrum

Koncert v rámci turné k úspěšnému novému albu *Ležatá osmička*.

Vstupné: předprodej 220,-
studentské 240,-
plné 250,-

ANNA BOLENA

15. říjen, 18:45

Kino Radnice

Přenosy Metropolitan Opera: Live in HD kombinují špičkové operní umění s nejmodernějšími technologiemi. Cena pro abonenty celé sezóny je 280,- Kč. Opera zachycuje tragický osud druhé manželky Jindřicha VIII. a matky slavné panovnice Alžběty I.

Vstupné: 330,-

DON GIOVANNI

29. říjen, 18:45

Kino Radnice

„Don Giovanni je charizmatická osobnost, která žízní po životě. Není to jen sériový svůdce, ale temný a komplikovaný jedinec.“ Slavná opera W. A. Mozarta živě v HD.

Vstupné: 330,-

4TET

25. říjen, 19:00

Eurocentrum

Téměř tříhodinová show jedinečného vokálního seskupení Jiřího Korna, Davida Uličníka, Jiřího Škorpíka a Dušana Kolára.

Vstupné: 380,-; 400,- na místě

Nikdy nekončící příběh

Pokud jste si jako malí rádi četli knížku *Nekonečný příběh*, mohla by se vám líbit nová inscenace Divadla F. X. Šaldy.

To totiž nedávno uvedlo novinku ze světa fantazie právě na motivy této knihy – *Nikdy nekončící příběh*. Jedná se o balet, ale spíše se zde hodí pojem taneční divadlo či pohádka, a tak asi zaujme především děti. Taneční kroky

jsou v tomto představení doprovázeny projekcí dokreslující děj, aby divák lépe pochopil celý příběh a aby také, celým namáhavým dnem zmožený, nemusel příliš přemýšlet nad zápletkou. V zakrnělosti mozkových buněk ho podporuje i mluvený komentář, který vysvětluje okolnosti příběhu a občas i trochu ruší zážitek z představení, protože je příliš zdlouhavý a poměrně podrobný. A tak se rázem tanec přesouvá až na druhou kolej, což je podle mě velká škoda. Co ale musím vyzvednout, jsou kostýmy, které přesně odpoví-

dají danému žánru. Na nich si kostymérky daly opravdu záležet. K dalšímu zpestření děje přispělo i obsazení malých dětí, které přinášejí do už trochu ospalého divadla novou vlnu energie a jeviště na čas ozáří. Kdo četl knihu, či viděl film, ten asi ví, kam celou dobu hlavní hrdina směřuje, co měl udělat, co zjistil a jak celý příběh skončil. Těm, co ale netuší, jen naznačím, že vás závěr

donutí přemýšlet o tom, jak je na tom dnešní svět s fantazií. Celé představení bych nakonec shrnula pár slovy asi takto: velké očekávání - radost - krásné kostýmy - úžas - dlouhá projekce - nuda - málo tance - zklamání - děti - oživení - otevřený konec - čas k zamyšlení - opona.

Přestože tu pohádka už dlouho chyběla, při mém srovnání s jinými divadly se to liberecké má ještě hodně co učit - a to jak z hlediska celkového dojmu, efektů a provedení, tak i po stránce obsahové. Konkurence je holt veliká a myslím, že baletní pohádku *Zlatovláska* uváděnou v Národním divadle už žádná jiná překonat nemůže. Ale o té budu vyprávět až zase někdy příště. :-)

Není hospoda jako hospoda

Prázdninové objevy

Během prázdnin jsem různě cestoval po České republice, a tak jsem mohl navštívit nejrůznější místa. Ovšem nebyl bych správný cestovatel, kdybych nenavštívil nějaké to občerstvovací zařízení, protože každý dostane po namáhavé cestě hlad a žízeň. Rád bych vám povyprávěl o dvou hospůdkách, které mě opravdu zaujaly.

První se jmenuje „Hospoda u Jakuba“ a nachází se v malém městečku na jihu Čech, ve Vyšším Brodě. Je to nejmenší minipivovar v naší zemi a točí se zde široko daleko známé pivo Jakub. Než vejдете dovnitř, uvidíte obyčejný dům, který má ovšem své tajemství. Toto tajemství vám mile rád poodhalím. Dům má dvě patra a sklep. Ve sklepe je samotný lokál, který je opravdu překrásný: dřevěné trámy pobité železy a ověšené železnými řetězy, v jedné ze zdí je zabetonované staré rádio z 80. let a v další je „džúbox“, který také pochází z let minulých. Za pultem se střídají dva výčepní, ale oba mají něco společného - jsou přátelští a komunikativní, a dokonce po pár společných rundách i dosti štědrí, ale to si nechte pro sebe. :-)

Ale abych se vrátil k tomu tajemství... V prvním patře je něco, co byste nejspíše nečekali, totiž pivovar samotný. Rád bych připomněl, že se jedná o nejmenší minipivovar u nás. Řekli byste, že to má nějaké výhody? Má. Pivo již nemůže být čerstvější a do výčepu jde samospádem,

což se také podepisuje na výrazné chuti.

Celkově jsem s tímto minipivovarem moc spokojený a místní obyvatelé si ho také nemohou vynachválit. Jsem rád, že jsem zabloudil i sem.

Dále jsem se stavil v Českých Budějovicích - a kdybych se tady nezastavil na „Budvárek“, tak bych se nejspíš sám proplesknu. Ve městě jsem se sice nevyznal, ale naštěstí tam mám

bratra, který mě trochu provedl a protože jsme se dlouho neviděli, tak jsme si i měli o čem povídat. Ovšem kde si nejlépe popovídat s dlouho neviděným bratrem? „Co si takhle pokecat u jednoho točenýho?“ Navrhnul mi sám a já samozřejmě nebyl proti. Tak mě zavedl do své oblíbené hospůdky „U dvou růží“. Tato hospůdka je asi 20 minut od vlakového nádraží, vím to, protože jsem dlouho čekal na vlak, ale to odbočuji.

Již z dálky vidíte honosný štít s názvem, který je psaný gotickým písmem. Již tento štít mě zaujal a byl jsem zvědav, co bude uvnitř.

Ještě než jsme s bratrem vešli, slyšeli jsme zevnitř smích a hudbu, což je vždy dobrým znamením. Po chvíli mi došlo, že téměř každý se tam zná, a tak když mě bratr představil obecnstvu, všichni nás rychle vtáhli do víru zábavy

a přiznám se, na vše si až tak ostře nepamatuju.

Stačil jsem si ovšem všimnout, že za pultem byla krásná holka, která byla ze správného těsta a nekazila zábavu. Přes večer se tam bavila s kde kým, ale jeden člověk tam byl pořád – její přítel.

Dozvěděl jsem se, že to je další výčepní. Celkem tam jsou čtyři výčepní a zajímavé na tom je, že to jsou dva páry, no řekněte

sami, jak často se s něčím takovým setkáte?

Co se týče interiéru, tak ten vypadal asi takto: bytelné dřevěné lavice, které již cosi zažily, dřevěné stoly dělené do „kójek“, což umožňovaly dřevěné překližky, dále tu byl taneční parket a malé pódium, na kterém buď hrála kapela, nebo tu byla „jen“ repro soustava napojená na přehrávač, který se nezastavil.

Celkový dojem byl neskutečný a rozhodně doporučuji sem zajít, pokud se někdy dostanete do Českých Budějovic.

V dalším čísle bych vám představil a ohodnotil některé hospůdky tady z Liberce. Takže pokud máte nějaké návrhy, kam bych se měl podívat, tak můžete napsat na náš e-mail.

Rumunsko

Rumunsko. Co si většina lidí vybaví pod tímto pojmem? Nejspíše legendu o strašlivém hraběti Draculovi, tajemné Karpaty, anebo sedm členů jedné rumunské rodiny napáskovaných na zadním sedadle Audi 80, jedoucích kamsi k příbuzným na nedělní oběd. Alespoň v mé hlavě to takovými představami hýřilo. A proto, když se má sestra rozhodla zorganizovat expedici za poznáním rumunských hor, moje odpověď byla jasná. Jedem!!! Po dlouhém plánování nás ve finále jelo pět statečných. Naše cesta začala 11. srpna v deset večer na pražském nádraží Florenc odjezdem pravidelnou linkou Eurolines. To, že se již nacházíme na území Rumunska, jsme všichni poznali velmi rychle razantním zvýšením rychlosti. Což mělo za následek návštěvu kufru auta před námi. Mimochodem, cesta vlakem také stojí za zmínku, připadáte si zde jako v Indii, kdy vlak v někte-

rých zastávkách (a bohužel i v té naší) pouze přibrzdí.

Největším problémem na cestě bez cestovky je dostat se z civilizace do hor. My jsme to však vyřešili šalamounsky. Podplatili jsme místního dělníka a ten nás na smluvené místo odvezl. Cesta do hor bohužel neodpovídala našim informacím, a tak jsme v půli cesty urvali výfuk a o dva kilometry dál prorazili i nádrž. Jako další dopravu jsme mohli využít povoz s kočujícími Romy (nevyužili), anebo korbu traktoru (využili).

Již za tmy jsme dorazili na chatu Bailea, která byla

naším vstupním místem do hor. Tím skončily naše kontakty s civilizací. Na většině blogů se dočtete, že na Retezatu (pohoří, které jsme plánovali přejít) medvědi prostě nejsou. Což se později ukázalo jako neúplně pravdivá informace.

Část pohoří Retezat je zároveň i národním parkem, kde nejhezčí místo je jezero ledovcového původu Lacul Bucura, ležící v nadmořské výšce 2038 metrů a obklopené nejvyššími štíty Retezatu.

U Bucury je veřejné tábořiště, a tak zde lze strávit pár příjemných dní spojených s výšlapy na okolní vršky. Nejvyšší horou Retezatu je Virful Peleaga

(měřící 2 509 metrů), kterou jsme pokořili druhý den, ještě s dvaceti kily na zádech.

Po třech dnech válení se u Bucury jsme museli sejít do údolí a odtud již stopem do vesnice Campului Neag, kde jsme přespali na fotbalovém hřišti. Naše dovolená končila další den přesunem do krajského města Deva, odkud jsme v odpoledních hodinách odjízďeli naší známou linkou zpátky do Čech.

Další věc, která nás nemile překvapila, byl přechod rumunsko – maďarské hranice. Celníci zde čekají úplatky od řidičů, a pokud jim je nedáte, nechají vás stát na hranici

v lepším případě čtyři hodiny, kontrolují zavazadla (po desetidenním pobytu v horách jsme z toho měli spíše legraci) a terorizují vás všemožnými (i nemožnými) pokutami. Tím jsme se však moc netrápili, protože nás čekala ještě úmorná noc v autobuse. Cestu jsme končili opět na autobusovém nádraží Florenc v šest ráno v místním BurgerKingu.

Na závěr bych zmínila heslo naší expedice, a to: „Zážitek nemusí být

pozitivní, hlavně, že je silný.“ Tímto heslem jsme se řídili po celou dobu a musím říct, že pokud zrovna nepatříte mezi fanoušky luxusních hotelů a all – inclusive stravy a upřednost-

ňujete svobodu, překonávání vlastních limitů a panenskou přírodu, tak je Rumunsko skvělou volbou.

Zrození planety opic

akční sci-fi USA (2011)

Jak motto filmu říká: „Cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly“, opičí apokalypsa vznikla z jednoho šlechtěného úmyslu doktora Willa (James Franco), a sice vyléčit Alzheimerovu chorobu. Bohužel díky rozzuřené šimpanzí matce, která (čistě náhodou) vtrhla do místnosti plné lidí, kteří měli projekt schválit, byl vývoj léku zrušen a smutnému doktoru zbylo jen šimpanzí mládě.

Co čert nechtěl, odnesl si ho domů, a ono začalo projevovat známky vysoké inteligence. U Willa nakonec zůstalo, vyrostlo v pořádného chlapáka a pomohlo mu nabalit

přítečkyni. Caesar, jak se šimpanz jmenoval, bohužel nesnesl pomýšlení na to, že mu zabilu mámu, a tak po tom, co ukousne nevrnému sousedovi prst, je nemilosrdně vržen do chovné stanice, kde plánuje pomstu celému lidstvu.

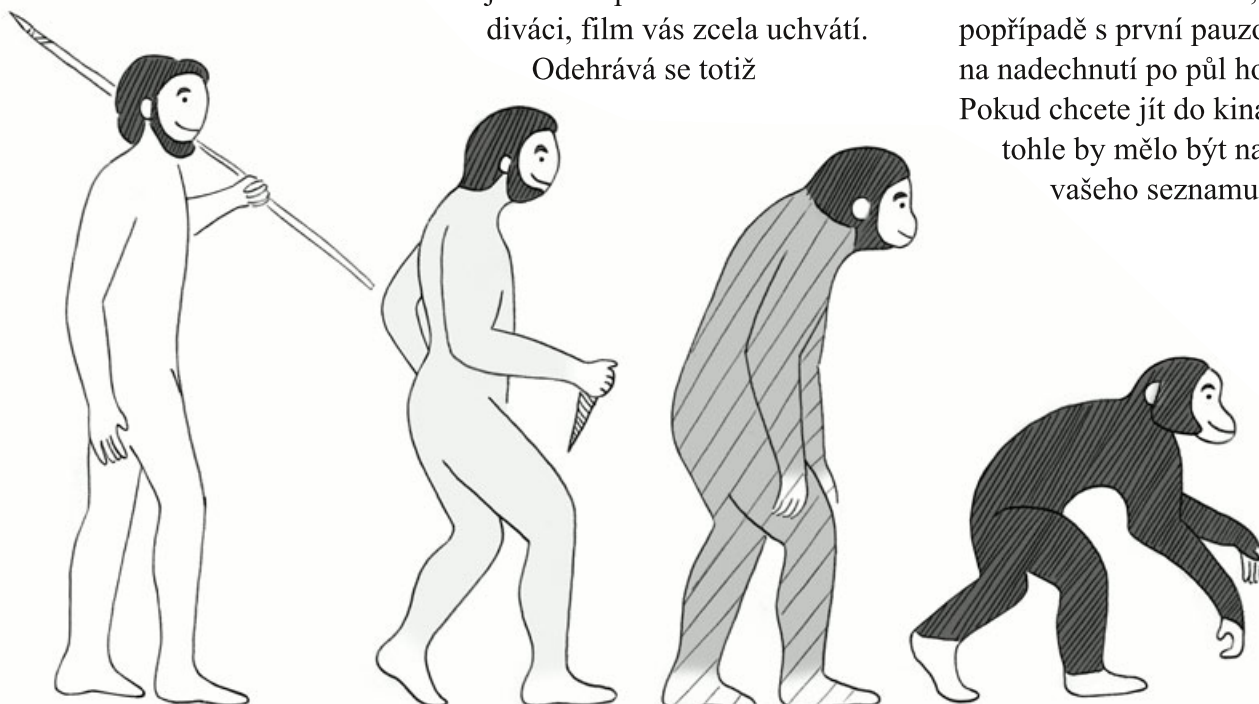
Pokud jste od filmu čekali, že bude prequelem k původnímu filmu Planeta opic, budete zklamáni. Pokud jste ale naprosto normální diváci, film vás zcela uchvátí.

Odehrává se totiž

na normální Zemi, jak ji známe my, nedojde k degeneraci lidstva, jen prostě uteče pár opičáků. Když to zabalíte do naprosto vynikajícího vizuálního kabátu, přidáte skvělé obsazení, výbornou režii a výpravnou hudbu, vyleze z toho akční film tohoto roku číslo jedna.

První půlku filmu jsem se rozplýval nad tím, jak Caesar roste, druhou půlku jsem nepřestal valit oči. A to bez přehánění. Dokonalá akce vás pohltí a pustí až se srdcervoucím závěrem, popřípadě s první pauzou na nadechnutí po půl hodině.

Pokud chcete jít do kina, tak tohle by mělo být na špičce vašeho seznamu!

L. A. Noire

Píše se rok 1947 a Cole Phelps, bývalý voják, nastupuje k policejnímu oddělení města Los Angeles. Nastává zlatý věk Hollywoodu, se slávou a penězi však přichází také zločiny.

S naším detektivem během příběhu vyřešíme kolem 20 případů, přičemž každý zabere kolem dvou hodin, což nám celkem dává více než slušnou herní dobu. A pokud budeme chtít splnit i případy vedlejší, kterých je 40, a získat všechna auta, pak zjistíme, že nám hra vydrží pěkně dlouho.

L. A. Noire je vlastně adventura převedená do moderního kabátu

- + Město
- + Příběh
- + Výsledky
- + Případy
- + Postavy
- + Místa činu
- + Akční pasáže
- + Hra za ty dobré
- + Obtížnost
- + Vedlejší případy
- + Auta
- + Atmosféra

99%

a okořeněná akcí. Většinu hry tvoří vyšetřování (to znamená například prohledávání místa činu kvůli všem stopám, vyslýchání svědků a podezřelých) a akční pasáže jako například automobilové

honičky a jiná pronásledování hry dotváří.

L. A. Noire využívá tu nejmodernější technologii pro vyobrazení mimiky lidské tváře, takže výsledky jsou opravdu brilantní, jako správný detektiv si budete muset všimnout všech detailů, jako třeba uhýbání pohledem, nervózních gest nebo naopak vyrovnaného pohledu a čistého hlasu.

Případy jsou zajímavé a postupně složitější a složitější, takže si musíte dávat dobrý pozor, abyste zatknuli toho pravého pachatele. I po skončení případu se občas objeví další důkazy až později a pak teprve můžete daný případ došetřit.

Jízdní model je dobrý a můžete se projet asi ve stovce nádherných dobových aut - pokud vás projížďky nebaví, můžete říci kolegovi, ať vás

na dané místo doveze.

Postupem času jste povyšováni na stále lepší místa, a tak vyzkoušíte křeslo například u dopraváků, nebo na oddělení vražd.

Jak už bylo řečeno, příběh se odehrává v Los Angeles. Město je obrovské a žije si vlastním životem, až je někdy trochu škoda že se jím jen projíždíte, protože většina hry se odehrává na místech činu a v budovách - město slouží jen jako spoj toho všeho.

Pro hraní je také potřeba pokročilejší znalost angličtiny, protože příběh a výsledky jsou hlavní složky hry, jde se sice obejít bez angličtiny, ale přicházíte tak o to nejdůležitější.

Pokud vám tedy jsou sympatičtí chlápci v baloňácích, kteří kopou za tu správnou stranu, nebo pokud se cítíte dobře ve čtyřicátých letech 20. Století, pak je L. A. Noire hra pro vás.

Ski tour

Přišel podzim a s ním i víkend 10. - 11.9., na který byla naplánovaná zkouška letní přípravy běžců na lyžích v podobě Ski tour aneb Mistrovství České republiky. Tour se skládala ze tří etap - sprint na kolečkových lyžích, dlouhé tratě na kolečkových lyžích a závěrečný výběh. A to vše během dvou dnů!

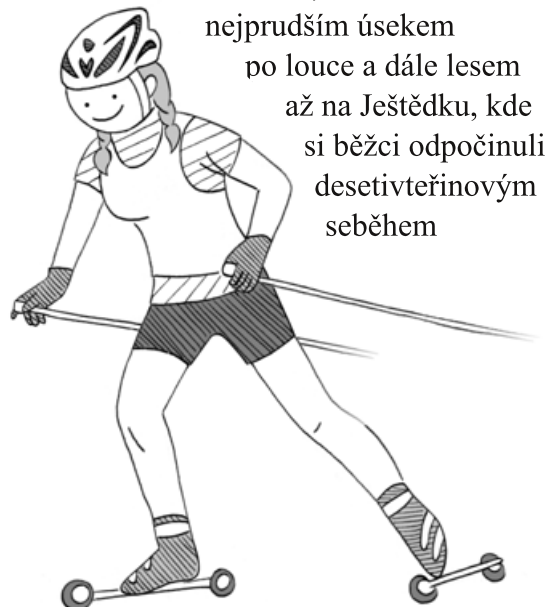
Jako první se jel sprint na inline dráze u Tipsport arény. Závodníci se zde museli popasovat s prudkou zatáčkou pokrytou kluzkým asfaltem ihned po startu. Podle mnoha závodníků to bylo „o hubu“, ale to je ještě čekalo nejtěžší místo, prudká zatáčka z kopce dolů. Tu nakonec museli organizátoři upravit tak, aby omezili rychlost a nikdo se nezranil. Přesto někteří experti skončili v matracích, někdy i za nimi, a z jejich holí se rázem staly třísky. Do cíle dojela většina závodníků bez problému za podpory dvou

bílých tygrů. Jen ostré výměny názorů mezi fotbalisty Slovanu a lyžaři způsobily lehké pozdvižení. Z vítězství se radovali Martin Koukal a Karolína Grohová v hlavních kategoriích. Také já jsem si vyjela mistrovský titul a okomentovala dopolední dění slovy: „Děkuji všem fanouškům okolo tratě a obzvláště matracím v zatačkách!“

Po dopoledni měli závodníci tříhodinovou pauzu, během které se přesunuli na lyžařské tratě ve Vesci. Zde je čekal vytrvalostní závod na velmi těžké a technické trati, jenž se samozřejmě neobešel bez odřenin a zlomených holí (mnoho závodníků odešlo se „zelenou“ na hýžd'ovém svalu). Celé tour přálo slunečné počasí, což přilákalo

poměrně hodně fanoušků, kteří hnali závodníky do kopců. Nejdelší trať jeli muži, a to 20km. „Byl to boj už od startu,“ prohlásil David Nyč z Dukly Liberec v cíli. A měl pravdu. Martin Jakš a Martin Koukal svedli velice kvalitní souboj o 1.místo, bohužel v posledních kolech měl Martin Koukal problémy právě s holí a časové manko už nedohnal. Ženy ovládla suverénně Eva Nývltová. Z libereckých závodníků jsme si zlatou odvezli Martin Lopota a opět já. Když jsme položili otázku Martinu Lopotovi, co si myslel při průjezdu do posledního kola, zamumlal cosi, že si už vlastně asi nic nemyslel.

V neděli finišovala mistrovská tour výběhem na Ještěd. Jako při každé tour se sečetly časy dvou předešlých úseků a závodníci vybíhali postupně od nejlepšího, podle posbíraných ztrát. Výběh (pro některé i výšlap) startoval v Pilínkově, začínal hned nejprudším úsekem po louce a dále lesem až na Ještědku, kde si běžci odpočinuli desetivteřinovým seběhem

a čekaly je cílové zatáčky až na vrchol. Na startu už bylo pole závodníků poněkud prořídle z důvodu nedokončení závodů, zdravotních problémů a nebo jen pohledu na Ještěd. Například mně a Martinu Lopotovi nepovolil právě zdravotní stav startovat, což nás velice mrzelo.

Při samotném závodě se medailové pozice nijak nepromíchaly, jelikož si

vítězové nashánili velký náskok a běželi jen na své osobní rekordy. Mužům tedy s přehledem uběhl Martin Jakš a ženy si pohlížela Eva Nývtlová. V cíli jsme se zeptali sprintera Jana Bartoně, zda se mu na Ještědu líbí. S těžkým dechem odpověděl: „Ještěd je sice moc hezký, ale raději si na něj příště vyjedu autem nebo lanovkou.“

Na závěr ještě stojí

za zmínku další závodníci liberecké Dukly a dokonce i někteří studenti našeho gymnázia - Štěpán Kaliba, David Nyč, Tomáš Kvasnička a Martin Žabka se postarali o skvělé výsledky v průběhu i v celkovém pořadí Ski tour. Gratulujeme!

Mnoho zdaru a úspěchu do příště.

Skol!

Petra Hynčicová

Masters Cup - Ještěd

Je sobota 17. září a já se konečně mohu po dlouhém čekání zúčastnit plnohodnotného závodu s hromadným startem, který každý rok pořádá KC Pivovar Vratislavice.

Start závodu je vypsán na 11:00 a 11:03 dopoledne. Abych to nějak vysvětlil, v celou startuje kategorie 19-35 let (kde jedu já), tři minuty za námi potom kategorie jezdců 35-75 let. Znovu upozorňuji, že je to závod s hromadným startem, takže pořádná mela. V mojí kategorii je celkem cca 45 lidí (!), kteří startují 3 sekundy po sobě ve vlnách po 10. Já se startovním číslem 312 jsem v poslední vlně. Ještě něco k trati: startuje se v ulici České mládeže, pak se jede do Horního Hanychova, ke stanici lanovky, na Výpřež a konečně přes Ještědku až na vrchol k hotelu. Celé to má asi 8,9 km.

Přesně v 11:00 je odstartováno, závodníci se rychle sjíždějí a hlavní peloton má asi 30 lidí. Tam někde jsem

i já. Po asi 3 kilometrech se balík roztrhává na několik dílů, přesněji na ty rychlé a pomalejší. Tím nemyslím šnečí tempo, i ti pomalejší jedou asi 16 km/h. Přední část se rychle vzdaluje, a jelikož se jede za plného provozu, je to dost drama. Těžko si lze asi představit 20 lidí na silničních kolech z uhlíkového kompozitu, jak se lehko prosmýkávají mezi auty. Ve skutečnosti to je boj mezi jednotlivci, do kterého negativně (pro oba) zasahují auta. Nad Výpřeží stojí policejní auto a několik strážníků vše pečlivě řídí.

Na vrchol Ještědu je dnes silnice uzavřená, zde se totiž budou odehrávat konečné boje. A jelikož mi je třináct, rychle se propadám, ale to se dalo čekat. Mezitím nás dojíždějí závodníci 2. kategorie. Ten, kdo tu jel na kole mi určitě potvrdí, že je to hrozný kopec, no a v závodním tempu přicházejí na scénu ty nejlehčí převody, které jsem za celý rok a najeté dva tisíce kilometrů neprovětral. Nakonec se to

mění v souboj mě a jednoho z KC Kooperativa. Předem říkám, že jsem prohrál. Ale jenom o málo! (Tedy pokud považujete 10 sekund za krátký čas.) Když přijíždíme na Ještědku, je to jako na Tour de France. Někde se tu vzali lidé, auta směřující na vrchol a záhadný vítr, který pořád fouká proti nám. Opravdu divné. K tomu ještě svítí slunce, takže opravdu česká kopie Mt. Venteux. Ještě kilometr. A popravdě, byl to asi ten nejkratší kilometr, co pamatuji. Cítím cíl, zrychluji, ještě kousek! Na silnici značka 250 metrů. A ve chvíli, kdy jsem pocitově ujel, nó, když jsem prostě párkrát šlápnul... Stanice lanovky, vysílač a cílová páska. Konečně! Zapisuje se číslo a čas, já se vydýchávám a jedu zpět dolů. Cesta zpět je neuvěřitelně krátká. A rychlá. Potom už jen vyhlášení výsledků. Takže výborně strávený den na kole, ještě prohodíme pár slov a jedu domů. Zůstal bych, ale ještě mi nenalejou. :-)

Jakub Hrubý

Jiří Žáček

Profesoři, milí zlatí,
dokavad se točí svět,
v denní praxi pořád platí,
2 x 2 je někdy 5.

Neproklínej učitele
ani na něj neber hůl -
jsi-li, hochu, v mládí tele,
časem z tebe bude vůl.

Dospěla-li lenost k mozku,
už je pozdě na rákosku.

Když se na vás blbost valí,
nezpytujte svědomí.
Nikdo není dokonalý,
zvláště ten, kdo je pitomý.

Když se na vás blbost valí,
neklesejte na duchu.
Nikdo není dokonalý,
každý mívá poruchu.

Když se na vás blbost valí,
jenom žádné obavy.
Nikdo není dokonalý -
nebo přece? Třeba vy?

